

**BLUE
BEREIT**

No. 5 MAI 1981 –
FN – DEN NORSKE
STYRKEN I LIBANON

TYR BARRACK
GUARD DETACHMENT

SIDE 4-5

**ASFALTERING I RASHAYA
-OGSA EN NORBATTINNSATS**

AKKURAT NA

Våpenbeslagne innenfor norbatta/o nådde et foreløpig høydepunkt med beslaget av en russiskprodusert 82mm av eldre modell. Kanskje ikke det farligste våpenet somer beslaglagt, men i alle fall, det tyngste. Litt dramatisk var det også etter pågripelsen, da det gikk rykter om det var en bærbar katyusha en nå hadde fått fingrene i. Ellers er det en nokså jevn pågripelse av personer med våpen og ammunisjon, det skjer gjennom de hyppige patruljene som er ute, eller ved kontrollpunktene rundt om i a/o. Det siste halve året er det beslaglagt 21 automatvåpen, vesentlig kalas hnikov, 7 pistoler, 18 håndgranater, 2 geværgranater og mer enn 2000 skudd av ulikt kaliber. 25 personer er brakt til avhør i teltet ved 4-3 som er spesielt oppsatt for formålet, det er ringet inn med piggråd, bevoktet av hund og mannskaper fra geværkompani. Personene som blir pågrepet kommer både nordfra og sørfra, men nå det gjelder rene patruljer. Så kommer de nordfra; ofte er det forøvrig pågripelser i forbindelse med reiret.

Proseduren er at etter at folk fra geværkompaniene har pågrepet

Mange våpenbeslag innenfor Norbatt a/o: Med 82mm rekylfri kanon på eselryggen

Her ser vi MP-sjefen lt. Simonsen sammen med Jan Henriksen og Lasse Alver med et lite utvalg av beslaglante våpen, kalashnikov og en 82mm rekylfri kanon av eldre russisk modell som en kar forsøkte å smugle gjennom a/o på eselryggen

personer som har vært ute i ulovlig ärend, koples MP inn for avhør, det blir så bataljonens ansvar å bestemme når de skal slippes løs, våpen leveres og til-

bake igjen, men ikke ammunisjon. Noe merkelig kanskje at våpen tilbakeleveres, de kan jo bli brukt mot oss igjen, slett ikke alle pågripelser foregår u dramatisk.

Senest i desember kom der til en regulär skuddveksling mellom vår patrulje og infiltratörene som resulterte i at de fikk en mann såret.

Forsyningssituasjonen – vanskelig, men ikke kritisk

Norbatt a/o ligger langt fra grøftatene i Naqoura og Beirut, de lange fremføringslinjene for mat og andre nødvendigheter som en på den måten får har

gjort at avdelingen selv i normale tider kanskje har vært noe verre stillet enn de övrige med hensyn til sikre og regelmessige forsyninger.

Når det så oppstår krigsliknende tilstander i Beirut og Zahle, flyplassen stenger osv, er det klart problemene med sikre tilførsler må öke atskillig, vi har jo alle fått merke det de siste ukene. Men fastslår mannen med hovedansvaret for denne sektoren, major O/nv Bratsberg, om situasjonen er vanskelig, noen krise kan vi absolutt ikke snakke om. Vi har til enhver tid liggende ordinäre forsyninger for ti dager og i tillegg har vi stridsrasjoner for fire. Som om ikke dette skulle være nok har franskmennene de siste dagene bygget opp et ekstraordinärt kriselager i Israel. Årsakentil de nåværende problematiske forhold finner vi det faktum, at det er foretatt en omorganisering av skip fra Beirut til Haifa, som kjenter det ikke alle rederier som er villig til å seile på Israel av frykt for boycott fra oljerike arabiske land, derfor har dette tatt tid. Noe av varene som lå i Beirut havnet i Tripolis nord i Libanon, samtidig

har vi nylig hatt en streik blant stuerne på Kypros, en viktig base for UNIFIL.

Det er ferskvarerituasjonen som er den mest problematiske, her er det klare beskjaringer, det er og noe dårligere kvalitet på kjøttet, men noen krise er det fortastt ikke. Men, sukker Bratsberg, fra vår side sett som strir med disse tingene til daglig, er det kanskje like problematisk at kjølevogna er brutt sammen, det gir oss problemer med melkeforsyningene, likeledes at hele fem av lastebilene står fordi det ikke er mulig å skaffe deler til dem.

For dem som skulle nære engstelse om forsyningssituasjonen Vi har hørt om EFs vinsjöer og smörberg, i norbatt har vi et risfjell på tyve tonn, så för vi merker en vanskelig forsyningssituasjon på livlinjen så skal altså grautelskerne ha vært gjennom en behagelig periode...

S-4 major Bratsberg kan fortsatt forsyne kokkene i kp B. Hans Löknes og Bjarne Lövlén med det meste av det de trenger.

Tjenesten vår er undervurdert hjemme

Somt kjent er det nordmenn som skjötter jobben som Deputy Force Commander og for tiden er det brigadér Odegaard som innehar dette viktige embetet. Forresten er det mulig å si at funksjonen som den norske brigadere har, er tredelt, han er i tillegg nemlig stabssjef for DFC og øverste leder av hele den norske kontingenten til UNIFIL. I forbindelse med at Odegaard nå er ferdig med den første halvdel av sin periode her nede har vi bedt ham summere opp sine inntrykk

Hva er de viktigste erfaringene du har høstet i de ulike funksjonene du innehar?

Erfaringene med situasjonen har ikke blitt bedre, situasjonen nå – i begynnelsen av mai – er foruroligende, det har skjedd en klar opptrapping som har gjort UNIFILs oppdrag vanskelig. Vi er helt ut avhengig av politisk/diplomatiske gjennombrudd for å få alle parter som er involvert i konflikten inn i et mer konstruktivt samarbeid.

Mesteparten av min tid som går med til å skjötte vervene som

DFC/Chief of staff og jeg föler derfor at den oppmerksomhet og personlige kontakt med de norske enhetene som har vært ønskelig å ha, ikke har latt seg gjennomföre. Det er beklagelig, men et resultat av den oppmerksomhet som primärfunksjonene krever og de urolige tidene. I lange perioder er kun mulig å få seks, syv timers sövn, resten blir jobbing i en eller annen form. Ikke desto mindre er de to norske underavdelingene så godt ledet og så selvstendige at jeg ikke har fölt noe behov for å gripe unödig inn i deres disposisjoner.

Har utviklingen i perioden bare vært negativ eller er det mulig å peke på positive trekk?

Et positivt trekk er det at vi ikke har tapt terreng, men har klart å holde status quo når det gjelder operasjonsområdet til UNIFIL. Det har ellers i den senere tid utviklet seg et mindre press på UNIFIL og Syd-Libanon som följte av utviklingen andre steder. Etter at urolighetene i Zahle og Beirut startet, har det vært klart mindre aktivitet i vårt område.

Er det aktuelt med noen omgruppering innenfor UNIFIL a/o eller endring av prosedyrer?

Eventuelle omgrupperinger er under kontinuerlig vurdering, og det foreligger konkrete planer for slike omdisponeringer, men i hvilken grad de lar seg gjennomföre er avhengig av en rekke faktorer bl.a. om libaneserne selv kan forsterke Leb.army. i vårt område hvor vi allerede har en liten bataljon under operativ kontroll. Når det gjelder de opnesom nordmennene har i Enklaven er det ikke aktuelt å nedlegge dem, de fyller en viktig oppgave nr det gjelder å observere BK- og artilleri – dueller mellom DFF og AE.

Når det gjelder justeringer og prosedyrer har vi forsökt å få til en felles og fastere holdning på området i forbindelse med en rekke episoder. Men det vil ikke innebäre noe nytt for nordmennene som hele tiden har opptrådt med en kombinasjon av fasthet og sunt vett.

Hvorledes vurderer du Ola Soldat og hans utövelse av tje-

nesten her nede:

Her som hjemme er han en god feltsoldat som utöver sine faglige gjöremål profesjonelt, men jeg skulle gjerne sett at han så litt mindre lurvet ut. Det kan ellers være ulike oppfatninger av verdien av tjenesten her nede sett i relasjon til de behov som skal dekkes hjemme, ikke minst gjelder det den økonomiske belastning Min erfaring er at tjenestens verdi er undervurdert hjemme som konstruktivt forberedende for krigsforhold. Jeg er overbevist om at vår mob. här med det tilskudd den får av befall og mannskaper med eraring herfra vil få betydelig styrking I visse situasjoner kan en få ren krigserfaring, jeg opplevde selv bombe-regnet fra Haddads granatkastere i Al Qantara da jeg var utsendt for ta hånd om den kritiske situasjonen der. I den tragiske hendelsen måtte jeg praktisere feltmessig opptreden såvel i hus som i foxhole, det var en lite hyggelig opplevelse, men nyttig. Tre ble drept, tjué såret, etter min mening kunne det like gjerne vært tjué drepte.

Vakthold på gammelt stridsvognmateriell som i Tyr hörev også til FN-styrkenes oppgaver.

Tyre barracks – en UNIFIL posisjon i PLO-land

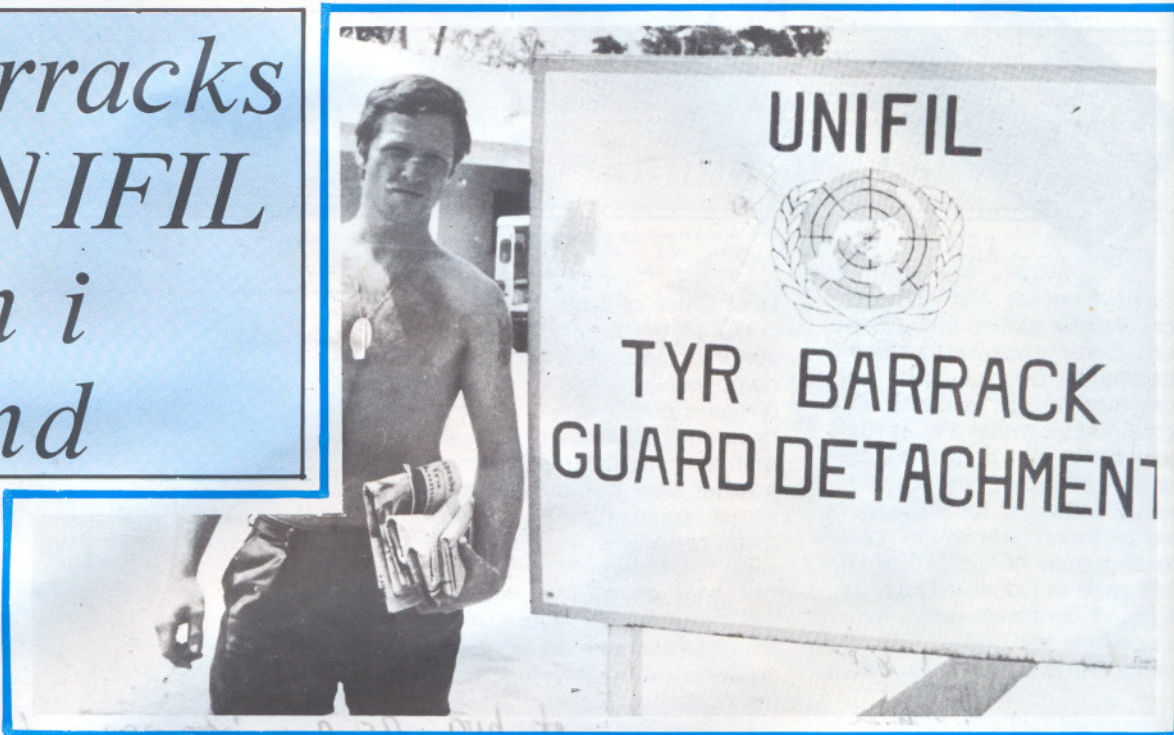
24. mars 1978. En kolonne på fem hvitmalt FN-kjøretøyer beveger seg langsomt sydover fra Beirut. I motsatt retning kommer flere tusen biler med mennesker på flukt fra krigsområdene i syd. Under oberst Jean-Germain Salvan kommando kranbler et fransk fallskjermjegerkompani seg sydover. De første UNIFIL-soldater er på vei til sin fredsbevarende oppgave i et ukjent område. Vaeret er med på å understreke det dramatiske i situasjonen. Voldsomme regnskylt veksler med skarpe solgylt. Vaergudene setter opp kulisser til det skuespill som foregår på kystveien mellom Beirut og Tyr.

Gjennom Saida er kaoset totalt. Flyktningestrømmen nordover har gjort det nesten ufremkommelig, men franskmennene arbeider seg langsomt gjennom byen. En hale av pressebiler følger den lille kolonnen med FN-biler. Salvan, obersten med glassøyet og arrene i ansiktet, er for en dag verdenspressens mest ettertraktede intervjuobjekt. Kolonnen beveger seg fortsatt langsomt fremover.

TYRE BARRACKS BLIR F.N.SONE

Målet er Tyre Barracks. Opprinnelig en leir for en stridsvognsbataljon i den libanesiske haer. Den mistet kontrollen da haeren gikk i oppløsning etter et mislykket militærkupp våren 1976. Siden har leiren vaert i hendene på palestinerne og libanesiske venstrekrefter.

Oberst Salvan kjører inn i Tyre Barracks i spissen for sine menn. Franskmennene grupperer ut. Det samme gjør palestinske og libanesiske soldater. Gjennom forhandlinger blir leiren senere på dagen overtatt av den franske FN-bataljonen. UNIFIL har fått sitt første bataljonshovedkvarter.

Per Erik Johnsen i stabskompaniet trives bra med jenensten i Tyre barracks

APRIL 1981. Tre år, etter er UNIFIL fremdeles på plass i Tyre Barracks. Tyre Guard markerer UNIFILs interesse også for dette området. Vaktoppdraget går på rundgang blant de åtte bataljonene i FN-styrken, na er det NORBATTs tur.

Den gamle bataljonsleiren er omkranset av høye murer med observasjonstårn i hvert hjørne. Utenfor ligger et område som kontrolleres av palestinerne og libanesiske venstrekrefter — Tyr pocket.

NORBATT I TYR

Et stenkast borte ligger byen Tyr. En gang en blomstrende handelsby. Etter flere års krigs-

handlinger ligger den nå som en skygge av seg. Og de 49 norske soldatene i leiren blir stadig minnet om at de er i et betent område. Flyaktivitet fører til at luftvernsskyts blir kjørt frem på sletten like utenfor leiren. Og inne på området forteller et titalls utrangerte tanks om den libanesiske haers oppløsning.

Ingen stor dramatik. Likefullt effektive paminnelser om det området vi befinner oss i.

Da den franske bataljonen ble trukket ut av UNIFIL sommeren 78, ble det besluttet at man fortsatt skulle vaere tilstede i Tyre Barracks Oppdraget er tredelt. Leiren skal bevoktes, og forsuares mot eventuelle angrep.

HISTORISK GRUNN

FN-soldatene i vaktarnene har utsikt til noen gamle romerske ruiner. Restene av en akvadukt kan skimtes, og ikke langt unna ligger det som er igjen av en romersk hippodrom (veddeløpsbane), forøvrig den samme som ble benyttet under innspillingen av «Ben Hur» — filmen om den romerske storhetstid.

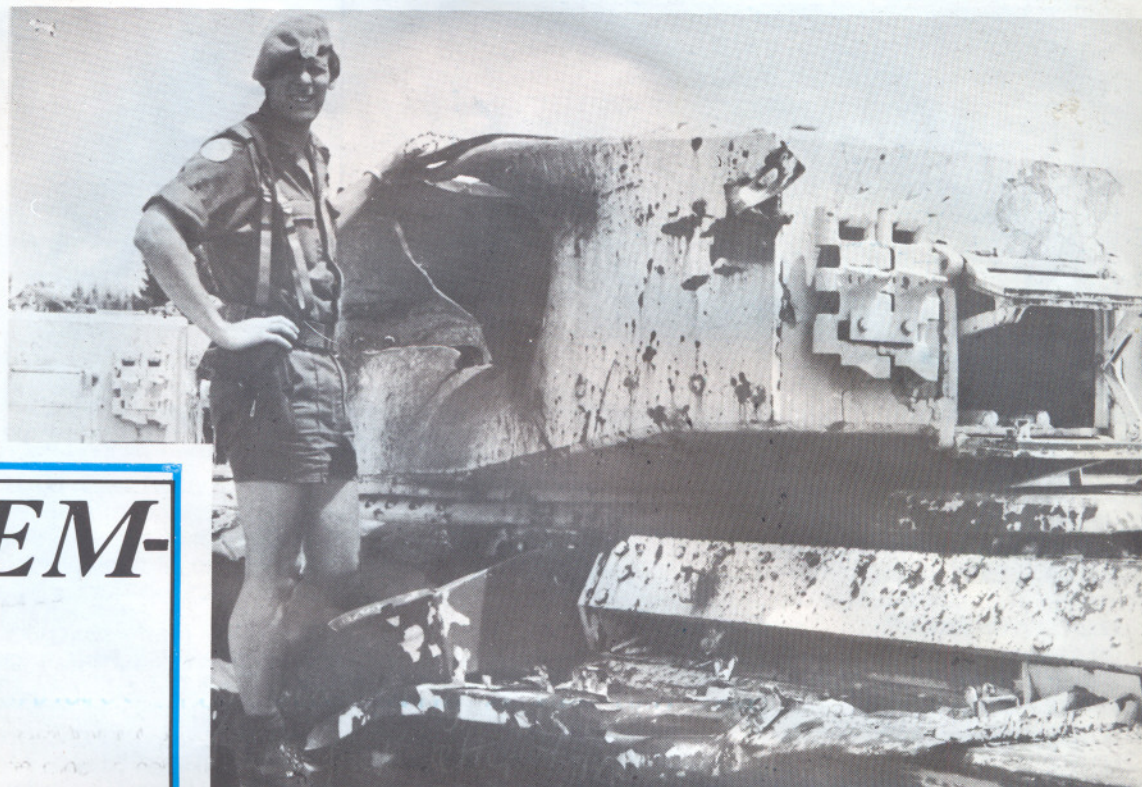
Jo, vi er på historisk grunn i et land der soldater alltid har vaert innblandet når motstridende interesser skulle gjøres opp. Og for annen gang på tyve år står det fredsbevarende soldater i FNs blåutstyr på Syd-Libanons jord.

Redaksjon Blue Beret 1980

Fra det nordvestre tårnet har en godt utsyn mot de gamle ruinene i Tyr.

Syverns förste vaktlag i Tyre barracks:

PROBLEM- ATISK START

De første dagene i den gamle leiren som mest av alt kan minne om en kavallerileir slik de ble presentert i vår ungdoms westernfilmer ned de høge tornene og nurene forteller nk ved vaktlaget lt. Nybjerkan som er avgitt fra hundetroppen til dette oppdraget.

tunge, forteller nk ved vaktlaget lt. Nybjerkan som er avgitt fra hundetroppen til dette oppdraget.

Særlig er det de sanitaere forholdene som er dårlige, kloakken fungerer ikke, vann og lysforsyning har en tendens til å utebli, utstyret er dårlig og endelig har

proviantforsyningen en tendens til å svikte. Likevel det håbedret seg etterhvert og nå finner vi oss bra tilrette her, ikke minst har vi lært oss til knegá svenskene og franskmennene for om mulig å utvirke noen tildelinger uten rekvisisjon.

I tillegg har vi hatt Basman, en

supermarketinnehaver i Tyr som har ytet oss meget god service, han har nærmest fungert som en slags velferdsoffiser for oss, organisert fotballkamp mot et lag fra den sivile befolkningen osv. Men tjenesten her har avgjort sine pre sammenlikent med NORBATT a/o, vi har hatt badeturer og utflukter til gamle Tyr.

Spenning har heller ikke manglet, artilleridueller, flyangrep på mål i den umiddelbare nærhet, Tyr Pocket er jo PLO-kontrollert område. Som følge av de dårlige hygieniske forholdene ble en soldat såvidt syk at det ble tilkalt ambulanse fra SWEDMEDCOY den ble beskytt og måtte returnere. Først etter en del parlamentarering ble det gitt garantier for at den kunne nå Tyre Barracks uskadd.

At det er urolig område kunne også Blue Berets utskremte medarbeider konstatere da han forlot leiren for å dra videre til Naqoura. Lengst sør i Tyr-lomma var PLO i ferd med å gjøre skuddklart ikke mindre enn tre batterier med de mobile Katyusharakettene bilene med utskyttingsrampene stod kloss i veikanten og personellet lot ikke til å la seg affisere av at en UN-bil passerte. Da vi nådd SWEDMEDCOY landet raketene i sjøen utenfor og i ásene ovenfor og svenskene forberede gaue...

FN-soldat i Libanon

**Jeg står ber på taket og skuer
mot landsyen Marjayoun,
og ser at kanonilden luer
i krigsgudens grá paviljong.**

II

**Det bor mennesker der borte i byen
som skyter og selv blir beskytt.
Eksplasjonene opplyser skyen
- for noen den siste salutt.**

III

**Av Moses ble lovene skrevet,
men lenge før han praktisert
at øye for øye blir revet
og fiende blir sterkt desimert.**

MIO

IV

**For evig skal kampen fortsette,
så lenge det finnes en mann,
og hatet skal hjernen fortette
og sette vår verden i brann.**

V

**Jeg står her i krigens teater
og föler meg livlös og kald,
mens de som så inderlig hater
skal sørge for motstanders fall.**

VI

**Så klatrer jeg nedover stigen
og kulser i kveldsvindens bris,
og tenker mismodig på krigen
og de som betaler dens pris.**

Stadig like problematisk:

Gjökeredet i Norbatt a/o

Daglig er en stor del av NORBATT-styrken opptatt av å kontrollere det som skjer i og omkring Reiret. Det er karene på 4-5, 1. tropp Kp A, som har mest kontakt med PLOs Reir-soldater. Hver dag kontrollerer og eksporterer de PLOs matforsyninger fra Kaukaba til Reiret. – Vi har ingen store vansker med å utføre den jobben vi er pålagt i forbindelse med Reiret, konstanterer troppsjefen i 1. tropp, löytnant Lund overfor Blue Beret.

I følge de gjeldende avtalene har PLO rett til å ha 12 soldater i Reiret. Det er satt opp klare prosedyrer om hvordan utskifting av styrken og mathenting skal foregå.

– PLO provoserer litt og tester avtalene hele tiden med forskjellige påfunn. Derfor gjelder det å

vaere på vakt, og slå til hver gang de bryter avtalene. I den siste tiden er det et litt anstrengt forhold mellom vår tropp og Reir-soldatene. Dette fordi vi har skutt varselskudd når de har somlet under mathenting.

Reiret består av tre telt-to forelegningstelt og et utstyrstelt. Lt Lund har flere ganger vært der på inspeksjon. De soldatene som er stasjonert i Reiret kommer fra to forskjellige PLO-grupperinger, nemlig Democrati Democrats og Fatha. Fatha er alltid i flertall og det er også denne gruppen som har sjefen. At det er to forskjellige grupperinger har kommet klart til uttrykk flere ganger.

– Det hender at de krangler innbyrdes og da går det langt hardere for seg enn en vanlig norsk

De to PLO-soldatene fra Reiret hadde ingenting imot å bli fotografert mens de ventet på matbilen fra Kaukaba.

krangel. Skyteepisoder og slossing har også forekommet, men heldigvis gjør de opp seg imellom slik at vi ikke får noen problemer med disse episodene.

Reiret for matforsyninger fra Kaukaba hver dag. Forsyningene kjøres av PLO fra til 4-5, men bilen og maten blir grundig undersøkt av 1. tropp før den slipper inn i UNIFIL-området. Mens dette skjer kommer to soldater fra Reiret ned til 1. tropps område. Disse holdes under observasjon hele tiden. Når bilen fra Kaukaba ankommer laster de maten og noe vannkanner opp på eselet og begir seg opp mot Rei-

ret igjen. Det hele er unnagjort på et par timer og denne operasjonen binder 7-8 soldater fra 1. tropp.

Den dagen Blue Beret var tilstede foregikk det hele i svært rolige former. PLO-soldatene poserte villig for oss og hadde tydeligvis ingenting imot å bli fotografert.

– At PLO driver infiltrasjon til Reiret i mørket er hevet over tvil, men vi har ennå ikke klart å pågripe noen området er stort og det er relativt lett å ta seg frem for folk som er kjent. Men vår sjans kommer nok engang og da skal vi slå til, slutter Lund.

Mötene som hindrer at en fjär blir til fem höns

For mange kan kanskje et møte med PLO høres både spennende og dramatisk ut, men for NORBATTs S-3, major Per Martin Olsen, er dette ren rutine. Hver fredag formiddag møter han major Abu Neydal sjef for den PLO-bataljonen som grenser opp

til NORBATT AO. Blue Beret var tilstede på et av disse mötene i midten av mai og da var det hverken dramatiske eller spennende innslag. Men at disse mötene har sin vetydning er det ingen tvil om.

– Jeg er i alle fall ikke i tvil om viktigheten av disse faste mötene med sjefen for PLO-bataljonen. I løpet av den tiden jeg har vært her nede har vi avklart og ordnet opp en masse forhold som kunne skapt problemer og episoder. Lå oss si det slik at disse mötene hindrer at den berømte fjaera blir til fem höns, sier major Olsen.

På mötene med PLOer det rene militære episoder som diskuteres. Det er ikke til å legge skjul på at Reiret og forholdet rundt dette legger beslag på mestparten av mötetiden. Da vi var tilstede klaget PLO-sjefen over at en norsk lysrakett hadde landt temmelig nært et av teltene i Reiret og dette kunne ikke aksepteres. Major Olsen svarte da kontant via tolken at dersom PLO-soldatene i Reiret holdt seg i ro etter mørkets frembrudd, ville det ikke bli behov for lysraketter.

– Selv om det en enkel uke strengt tatt ikke er noe viktig å ta opp, har det så avgjort sin betydning å holde kontakten. Dukker det opp noe viktig mellom to möter vet man hvem man skal

henvende seg til. Vi har også direkte telefonlinje til PLO.

Normalt blir mötet avholdt i en meget gemyttlig tone, men slik har det ikke alltid vært. I NORBATTs VIII første tid her nede var det et langt tøffere klima på mötene, men dette kom ikke uoverskående på major Olsen. – Det var helt tydelig at PLO like etter kontingentskiftet ville prøve seg for å oppnå fordeler.

Og NORBATTs S-3 har ikke bare ukentlige möter med PLO. Hver tirsdag møter han National Movement oppe i Hasbaya.

– Det er ingen tvil om at det er god kontakt mellom PLO og National Movement, men likevel er det en klar forskjell på mötene. Med PLO blir det bare militære problemer som blir berørt, mens National Movement tenker mere på befolkningens ve og vel. Vann, elektrisitet og veier er ofte temaet og bare ytterst sjelden dukker det opp militære spørsmål. Men også disse mötene er av stor betydning, konkluderer major Olsen.

NORBATTs S-3, major Olsen (med solbriller) forklarer via tolken i midten en sak for PLO-bataljonssjefen, major Neydal. Helt til venstre Ghanbatt Norths representant.

NORDMENN I TIBNINE PÅ 1100-TALLET?

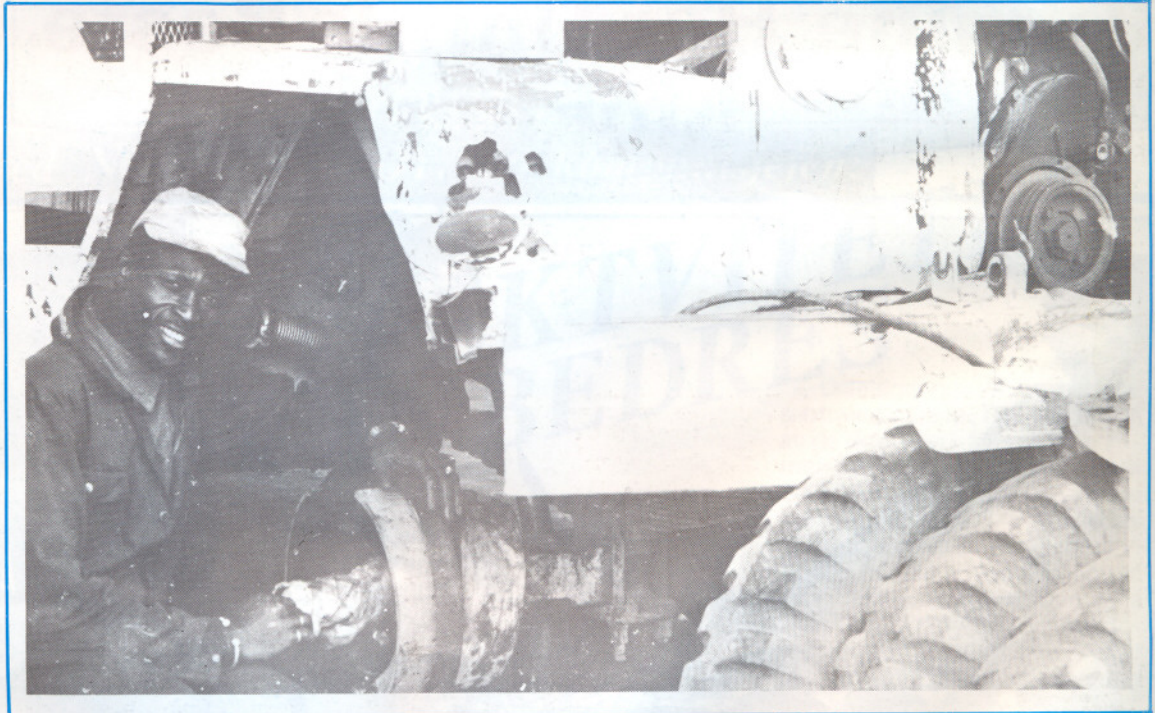
Etter all sannsynlighet har det vært nordmenn i Tibnine flere hundre år før det norske verkstedkompaniet etablerte seg der for vel 3 år siden. Tibnineborgen lange historie tyder nemlig på dette. Festningen i Tibnine ble gjort ferdig så tidlig som i år 1105 av kong Baldwin I, som da var konge i Jerusalem. Hensikten med byggingen var å sikre veien for de mange korsfarerne fra Jerusalem til kyststrekningene i nord.

Historien forteller videre at i år 1107 gjestet den norske kongen Sigurd Jorsalfar kong Baldwin I. Sigurd hjalp blant annet Jerusalem-kongen i kampen om Sidon (Saida), som falt senere samme året.

Ingen av våre historiske kilder kan bekrefte om Sigurd Jorsalfar har vært i korstogene og da en av rutene gikk via Tibnine, er det meget sannsynlig at våre forfedre har vært innom denne stolte borgen.

Tibnineborgen - stolte murer står fortsatt. Borgen ble bygget i år 1105 og etter all sannsynlighet har våre forfedre vært innom festningen på denne tiden.

Miraklenes Tid Er Ikke Forbi

Vi vil ikke akkurat påstå at det utføres mirakler ved det norske verkstedkompaniet i Tibnine, men det er heller ikke langt unna. Enkelte av de kjøretøyene som levers inn for reparasjon ser rett og slett ut som ubrukelige vrak, men dersom deler er tilgjengelige er det ikke lenge før kjøretøyet kan avhentes i fullt brukbar stand. Det forteller klart og tydelig at det virkelig fagfolk ved NORMAINTCOY som kan sin jobb.

- Gi meg 14 dager og denne «vrakhaugen» skal være på veien igjen, sier, Doudo Ceesay.

Det var under et slikt vrak at Blue Berets utsendte fant Doudo Ceesay i full gang. - Joda, denne bilen ser temmelig ubrukelig ut nå, men dersom alt går som planlagt skal den være påveien igjen om en 14 dagers tid, påsto

Ceesay, som opprinnelig kommer fra Gambia, men som ble norsk statsborger i 1979 etter å ha bodd i Norge siden 1966.

- Denne tunge lastebilen tilhører i Naqoura og har stått siden I. kontingent. Derfor er det på tide å få den i stand igjen. Men det er en omfattende reparasjon, sier Ceesay og ramser opp blant annet motor, servobremser og fjæ-

rer. - mere enn nok til å imponere Blue Berets utsendte. Doudo Ceesay er forøvrig inne i sin andre kontingent ved NORMAINTCOY. - Jeg stortrives, konstanterer han.

- Denne tunge lastebilen tilhø-

Dårlig kjøretøystandard i UNIFIL

En ny motor er nettopp løftet på plass. De fire mekanikerne, fra venstre Knut Henriksen, Ståle Padøy, Dagfinn Olsen og Even Halvorsen, regner likevel med at det ikke går så alt for lenge før bilen er inne til reparasjon igjen.

- Kjøretøystandarden i deler av UNIFIL-avdelingene er under enhver kritikk. I enkelte av bataljonene kjøres bilene til vrak i løpet av kort tid. Vi vil ikke nevne navn, men NORBATT kommer meget heldig ut. Vi mekanikere pleier å spøke med at enkelte biler bør jekkes opp slik at vi kan skifte alt mellom skiltene. En

overdrivelse selvsagt, men likevel ikke så langt unna sannheten.

Vi traff Knut Henriksen, Ståle Padøy, Dagfinn Olsen og Even Halvorsen i full sving med å skifte motor på et UNIFIL-kjøretøy.

- Det er nesten en håpløs opp-

gave vi har, men vi gjør så godt vi kan. Litt mere kyndighet ute i avdelingene hadde spart oss for en masse arbeide. I enkelte avdelinger er kvaliteten på sjåførene av heller slett kvalitet. En gjennomgående feil er at mange bruker clutchen i stedet for gearret og da går det ikke lang tid før bilen må slepes hit til Tibnine. Mange

av de bilene vi får inn hit er forsøkt reparert ute i avdelingene uten særlig hell. Ofte må vi fjerne en god del ståltråd som er brukt på sinnsrike innretninger. Nei, ingenting tyder på at vi blir arbeidsløse med det aller første, konstanterer de fire mekanikerne.

Tibnine Har Unifil's Beste Kjøkken

Det er et imponerende lunch-bord Eivind Arnesen, Terje Andersen, Øystein Sorken og Per Rune-Hognstad presenterer. Vi vil påstå at verstedkompaniet i Tibnine har UNIFILS beste kjøkken.

NORMAINTCOY i Tibnine er ikke bare kjent for sine dyktige mekanikere og reparerører. Avdelingens kjøkken er nemlig kjent som kanskje det aller beste i hele UNIFIL. Særlig har lunch-bordet etter hvert fått et meget godt rykte og dette har resultert i at mange gjester fra NORBATT «passer på» å få med lunchen i forbindelse med sine tjenesteoppdrag i Tibnine. Det de da får servert kan sammenlignes med den beste hotellmaten og NORBATT-karene kaster innpå i store porsjoner.

Blue Berets utsendte var i Tibnine i tre dager og det resulterte i at vekten økte med et par kilo. Derfor var det på en måte bra å komme seg bort fra det delikate kjøkkenet i Tibnine.

De fire kokkene på dette bildet er ikke så lite stolte over det lunchbordet de presenterte for oss. Vi talte hele 27 forskjellige påleggssorter og alle fatene var pyntet med frukt og grønnsaker etter alle kunstens regler. Vi og flere med oss ser alleede frem til neste Tibnine-besøk.

HAN REPARERER UNIFILs NATTSYN

Fenrik Anders Fredlund ved NORMAINTCOY er til en viss grad ansvarlig for at UNIFILs nattsyn er i orden. Det er nemlig han som reparerer nattkikkerter, kikkerter og optiske siktemidler og så langt har han hatt nok å henge fingrene i.

Men i likhet med mange andre i UNIFIL har også fenrik Fredlund merket problemene med å skaffe deler. Da vi var på besøk lå det hele 21 nattkikkerter og ventet på deler. Mange av disse tilhørte NORBATT.

– Hadde vi hatt delene hadde det vært en relativt enkel sak å sette disse nattkikkertene i stand, men uten deler lar det seg ikke gjøre. Når delene ankommer har jeg ikke peiling på, men seks måneders ventetid er ikke uvanlig. Jeg kan ikke gjøre noe annet enn å håpe på en tidlig delelevering, sier Fredlund.

– En god del av de feilene som oppstår på det optiske materiellet skyldes rett og slett ukynlig behandling ute i avdelingene. De aller fleste visste nok knapt hva en nattkikkert var før de kom hit ned til Sør-Libanon. Hadde en spandert noen timers opplæring i bruk og vedlikehold hadde det ikke blitt så mange reparaasjoner.

Men Fredlund sitter ikke bare på sitt verksted og jobber. Ofte er han ute hos de forskjellige avdelingene for å inspisere utstyret. – Målet er å komme gjennom alle bataljonene to ganger i løpet av en periode, men det kan nok bli vanskelig. Disse inspeksjonene er svært viktig fordi det viser seg at hyppige inspeksjoner med litt enkel opplæring i bruk og vedlikehold git resultater i form av færre reparaasjoner.

Det optiske utstyret som benyttes av UNIFIL-soldatene er svært kostbart.

En nattkikkert koster omlag 100000 kroner. De 21 nattkikkertene som ligger og venter på deler i NORMAINTCOYS optiske verksted representerer en verdi på 2,1 millioner kroner — ikke småpenger akkurat.

– Skal jeg gi noen enkle råd til brukerne av nattkikkertene er hovedregelen at aldri må brukes om

dagen. Dersom dette skjer brenner en linsene og ødelegger kikkerten. Dessuten bør en sørge for å holde å tørke av støv og skitt jevnlig. Flere av de kikkertene vi får inn er overgrodd med møkk, sand og støv. Husk at delemangelen er stor og reservelikkerter finnes ikke, avslutter fenrik Fredlund.

Stor arbeidsinnsats ved NORMAINTCOY, sier kompanisjefen:

Sjefen for NORMAINTCOY, oberstløytnant Odd Sundland, har interessante mening om hvordan effektiviteten ved verkstedkompaniet kan forbedres.

MEN EFFEKTIVITETEN KAN BEDRES

Karene ved det norske verkstedkompaniet i Tibnine har aldri manglet arbeidslyst, men uansett om de står på både dag og natt vil de aldri klare å komme ajour. Det formelig strømmer inn med kjøretøyer, aggregater og optisk utstyr som må overhales eller repareres. Vi har aldri hørt noen som har klaget på arbeidslysten ved NORMAINTCOY, men kan noe gjøres for å bedre effektiviteten ytterligere? Ja, mener sjefen for NORMAINTCOY, oberstløytnant Odd Sundland.

– Deletilgangen er og blir vårt sentrale problem. Det aller meste av de delene vi har bruk for kommer fra USA og Europa. Fra vi bestiller en del til den er på plass kan det ofte gå 7-8 måneder. Dette systemet er for ineffektivt og her må det gjøres noe. Større effektivitet og økt adgang til å gjøre lokale innkjöp på delesektoren vil bety mye for oss. Det er ikke så uvanlig at vi for eksempel reparerer et kjøretøy 80-90 prosent, men så mangler det plutselig en vital del som vi må vente på i månedsvis.

– Det er heller ikke til å legge skjul på at i enkelte av bataljonene er sjåføropplåringen alt for dårlig. Jeg ser slett ikke bort fra at det kan gjøres noe med dette. 9

Jeg kan tenke meg at det hjemme i Norge settes opp et instruksjonsteam av håndplukede folk som tidligere har vært ved NORMAINTCOY. Denne gruppens oppgave skulle da være å reise rundt i de forskjellige bataljonene å drive med enkel opplæring i bruk og vedlikehold. Klarer vi å få dette til vil det bety en kolossal vinning for NORMAINTCOY. Hva et blir til er det for tidlig å si noe om på dette tidspunktet, men jeg kan si så mye at ting er på gang, sier Sundland.

Verkstedkompanisjefen kommer også inn på andre forhold som kunne bedret UNIFILs situasjon på kjøretøysiden. – Det er helt klart at i enkelte bataljonssområder er terrenget vanskeligere og veiene langt dårligere enn i andre. Dette forhold burde det ha vært tatt større hensyn til under fordelingen av for eksem-

pel tyngre kjøretøyer. Men justeringer kan kanskje fortsatt gjøres.

Sundland er tydeligvis opptatt av å bedre effektiviteten ved NORMAINTCOY – noe som vil komme hele UNIFIL til gode – Den styrken vi har ved NORMAINTCOY er kanskje stor nok til å gjøre den jobben vi er tildelt, men enkelte små justeringer kan komme på tale. Forøvrig er jeg meget godt fornøyd med den gløden og innsatsen som legges for dagen. Det er ikke uvanlig at soldatene på frivillig basis tar helgene og fridagene i bruk for å gjøre seg ferdig med oppdragene. For oss her nede er det mange ganger ille å oppdage hvordan verdifullt utstyr og kjøretøyer blir brukt ute i avdelingene, men dette har slett ikke innvirket på arbeidslysten hos oss. Det har tvert imot økt arbeidslysten og det er jeg stolt over, avslutter oberstløytnant Sundland.

Når en ikke har deler må andre metoder tas i bruk. Her er Jan Helge Eikeland (til venstre) og Tor Mathisen fra spesialtroppen i ferd med å lage en del til et kjøretøy.

PA SYKEBESÖK I HAIFA

– Dersom alt går bra regner jeg med å være tilbake i Rachaiya om ikke så alt for lenge. Dette sa Svein Bruun fra 2. tropp Kp B da Blue Beret besøkte han på sykehuset i Haifa. Desverre gikk det ikke som Bruun håpet. Den øyeskaden han hadde pådratt seg var såpass alvorlig at det tilslutt endte med repartiering. Når dette leses er Bruun forlengst hjemme i Oslo og la oss håpe på at han ikke får varig men etter ulykken.

Svein Bruun hadde vært ute på oppdrag den natta ulykken skjedde. Han var på vei ned en stige da den signalpistolen han hadde i venstre vestlomme falt ut og ned på betonggulvet. – Hanen på signalpistolen var ikke spent, men på en eller annen måte gikk skuddet av da pistolen traff betonggulvet. Jeg fikk ikke tid til å tenke meg om og ble øyeblikkelig tatt under behandling av sanitetsmannen. Så bar det inn til sykestuet i Saqi med ambulanse. Etter hvert gikk det opp for meg at skaden var alvorlig og en stund var jeg helt sikker på at jeg kom til å miste synet, sa Bruun.

Først trodde en at det var signalpistolskuddet som traff Bruun i øyet. Senere er en kommet til at det var selve signalpistolen som spratt opp og skadet øyet idet skuddet gikk av, men helt sikker er en ikke.

Det er nu klart at Bruun kommer til å beholde synet på det skadde høyre øyet, men om det blir slik det var for ulykken er det ingen som vil uttale seg om. En gjorde flere undersøkelser på sykehuset i Haifa, men på grunn av stadige blødninger fikk en ikke konstantert hvor stor skaden var. Heller ikke ved det svenske felt-sykehuset i Naqoura kunne en gjøre noe på grunn av blødningene og derfor var det ikke annet å gjøre enn å sende Bruun hjem til Norge. En løsning Bruun i det lengste hadde håpet å unngå.

– Men uansett hvordan utfallet blir vil jeg takke kompaniet for den – omsorgen som de viste meg under sykehusopphødet i Haifa. Både kompanisjefen og troppssjefen har vært på besøk. Dessuten har kompaniet sørget to at mine kamerater fra troppen har vært på besøk. De har overnattet på sjømannskirken og avløst hverandre etter to-tre dager. Sist men ikke minst har brigader Odegaard og major Walle fra Naqoura vært innom for å se til meg og alle disse besøkene har jeg virkelig satt pris på.

– Usikkerheten de første dagene etter ulykken var den verste, men nu ser jeg optimistisk på fremtiden, sa Bruun.

Svein Bruun (til høyre) var i godt humør og håpet på å unngå varige skader og repatriering, men desverre ble det ikke slik. Her har han besøk av kameraten Lorentzen.

PERMRETUR MED KOMPLIKA SJONER

Påskeopprøret i Beirut med der-på følgende stengning av flyplas-sen og alminnelig uorden i trans-portrutene mellom Norge og Sør-libanon gav mange påskepermit-tenter en nokså flokete retur til-bake til avdelingene. For noen re-sulterte det i gratis opphold på luksushotell i København, når alt kom til alt, en opplevelse vel verdt å ta med. For andre, som f.eks. korp. Karl Wilhelmsen fra stabskompaniet, ble returen mer begivenhetsrik enn han egentlig satte pris på.

Wilhelmsen som skulle følge den ordinære transporten med Hercen nedover første tirsdag

over påske, kunne til til sin store forskrekkelse bare konstatere at det ikke var ordnet med reser-vasjon på fly nordfra og til Oslo, dermed startet problemene. Pga av trafikken etter påske var det ikke mulig å komme seg til Oslo før torsdagen, dermed ble det å satse på sivilt fly, og dette ble det gitt klarsignal for Men så stengte flyplassen i Beirut og hva gjør man da?

Dra til London var ordren, derfra blir det nok en leilighet til et eller annet sted i Mittøsten. En hel dag tilbrakte han så i London og ble presentert en rekke alternativer, Kypros og Tel Aviv bl.a. for det

Korp. Karl Wilhelmsen kan konstatere at han er tilbake på arbeidsplassen i Saqi etter en lang og begivenhetsrik reise.

ble bestemt at han skulle sendes til Damaskus, og dit kom han da også etter en snartur til Neder-land. I Damaskus var det ordnet med transport inn til byen, men ikke videre til Saqi. Dit kom han først inn på to døgn senere. Alt

sammen måtte han i allefall i første omgang betale av egen lomme, en uttelling på melom fem og seks tusen kroner. I skri- vendlige stund ser det ut til at han slipper med å betale oppholdsut-gittene ca. 700- kr.

**Lt. Knut
Kirkaune;
kp.ass:**

SMILET I STABSKOM PANIET

Sentralborddame kaller han seg i mørke stunder og lar seg ikke plage av at likestillings ombudet Eva Kolstad helt sikkert gjør

skuddklart ved synet av den slags titler. Vel, for Kirkaune er det bare en passende beskrivelse av jobben når den er på det mest hektiske; og den er jo som sådan informativ nok.

«Folk ser på oss som en ren opplysningssentral, det oppfattes mye som lettere å ringe hit enn å slå etter i SO, kompaniordrer, bataljonsordrer osv, hvorfor kan ikke folk lete litt selv først og deretter eventuelt ta kontakt med oss, sukker kpstabens servi-ceinnstilte vennlighet i det han lar fingrene stryke den praktfulle mustasjen. Han har jo etterhvert fått et solbrent og mustasjeprydet utseende og en gentlemanlike atferd som gjør det rimelige å tenke på en offiser slik en freslipte seq dem i et britisk In-diaregiment, The Bengal Lan-

cers. f.eks., enn en norsk kp.ass.

De instruksfestede gjøremålene er forsåvidt greie nok – vaktkom-manderinger og styrkelisteförin-ger, men stabskompaniet er så-kalt tungt kompani, dvs det er styrket i folhold til en tradisjonell oppsetning og antallet vaktkom-manderinger i tillegg til tjenesten er stort, forteller Kirkaune. Av 137 som kan gå vakt er 83 kom-mandert hvert døgn, og selv omm soldatene jevnt over er sa-marbeidsvillige og forståelses-fulle, er dette noe som tærer på humöret. F.eks kunne staastrop-pen alene ha behov for tjuufem mann til. Etter Kirkaunes mening lider stabskompaniets primäre funksjon klart under dette harde vaktpresset, men som han run-der a med, det er knapt en avde-ling her nede som ikke kunne trenge mer folk.

17 MAI I SAQI

NORBATTs eget orkester var på farten fra tidlig om morgenen. Her foran OPS-en tidlig 17. mai morgen.

Tale for dagen ved Charge d'affaires Ola Dörum

Blomstervedleggelsen ved Jarle Warbergs minneplate. Oberst Heggstad la ned blomster og sa noen velvalgte ord.

17 MAI I SAQI

Saqibarn i sekkelöp

Mors Lille Ole imponerte også NRKs Odd Karsten Tveit.

Saqibarn i sekkelöp

Det tunchbordet kokkene vartet opp med var rett og slett fantastisk.

17. mai ved Khardela Kjartan Helland, Geir Bakken, Espen Lie, Georg Wäraas, Fred Erik Pedersen, Björn Storsve, Pål Gramstad, oberst Rolf Heggstad og Finstad

NATHANYA - DYRT OG DEILIG

Jo, Nathanya har det meste en opplevelsessugen FN-soldat kan la seg friste av, når han kan riste alo-stovot av sine føtter innbydende sandstrender og badevannstemperaturer av den riktig behagelig typen, restauranter som frister med menyer vi ikke finner verken i Tibnin eller på Tel Qeizi. Nattelivet og jentelivet skulle vel også kunne dekke de fleste behov... For den som søker adspredelser utover stranda og discoteqene er kanskje ikke tilbudet så stort, men parkene er vakre, der gies diverse typer underholdning og et moderne amfiteater. Ettermiddagsturer til Old Jaffa, TelAvivs gamle bydel kan og anbefales, her finnes antikviteter, gullvarer og annet å handle. Byen er først og fremst gearret på turismen og det merker den på godt og vondt, det gode er vel først og fremst restaurantene og nattklubbene, et sydende folkeliv

Baruch som vi her ser med hvit trøye, driver en wind surfing skole i byen og er ellers en meget nyttig kontaktmann for den norske kontingenter når det gjelder praktiske problemer. Det er ikke få som har blitt forstruppet med et lån av ham pengeforbruket har overskudet ber egningene.

med et utall av tungemål på hovedgata Herzl street, noe som en kanskje best kan nyte i de myke kveldstimene f.eks. på en av de mange fortaus restaurantene

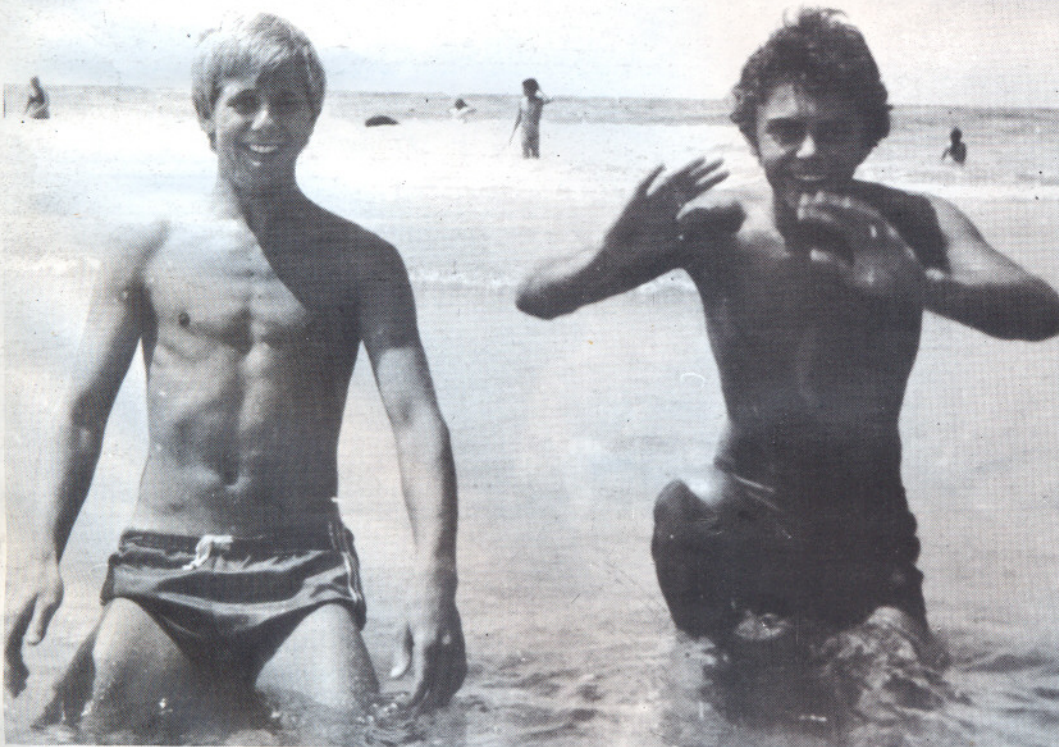
Av de mer negative tingene må det vel kunne slås fast at byen etterhvert er blitt ganske tøff og har en raskt økende kriminalitet. Den dollarsrørke Ola Soldat har ved flere høve fått merke dette ved å bli lettet for penger og ver-

disaker. Lärdommen en kan høste skulle være enkel nok: Ta ikke med deg mer enn høyst nødvendig med penger, bruk hotellets safe (heller ikke hotellrommene kan være trygge for tyverier) for penger og ID kort og eventuelt andre verdisaker.

Men det ville være uriktig å si at byen er verre enn andre tilsvarende turiststeder, det er vel hel-

ler slik at vi er litt for taknemtlige ofre, sterkt motiverte for hardt kjør som vi er når vi slipper ut etter fem seks uker i a/o.

Men, tar en sine enkle forholdsveglever er Nathanya absolutt å anbefate for 60 timers permisjonene.

Soldatene Erga og Ims setter tydelig pris på bademulighetene i Nathanya

Ilanya er skjønn a skue

At badeturene til Israel hver torsdag er svært populære blant NORBATT-personellet er forståelig. Et avslappende bad i naturskjønne omgivelser får en til å glemme det daglige soldatlivet og gir nye drefter til de oppgavene som venter. I tidligere kontingenter gikk disse badeturene til Tiberias og Genesaretsjøen, men dette ble det slutt på da NORBATT VII var på plass. Bataljonsledelsen hadde nemlig mistanke om at badevannet i Genesaretsjøen ikke holdt mål og denne mistanken viste seg å være berettiget.

– De vannprøvene vi tok påviste tarmbakterier noe som igjen betyr at fersk avføring går ut i badevannet, sier löytnant Stiansen i hygienelaget.

Stiansen kan videre fortelle at inspeksjonsturen ikke var særlig oppløftende. – Vi fant en masse død fisk og et dødt dyr i badevannet i det område som NORBATT tidligere benyttet til bading. Både de bakteriologiske prøvene og synsinntrykket fortalte klart at vannet ikke egnert seg særlig til avslappende bading, men Genesaretsjøen er stor og vannprøver et annet sted ville kanskje ha gitt et bedre resultat.

Men en valgte å se bort fra Genesaretsjøen og ryktene fortalte om en naturperle med bra badevann fem mil sør for Genesaretsjøen. I-offen, som er ansvarlige

for badeturene dro ut på rekognosering og bestemte seg raskt for et sted som heter Gan Hasheloshah.

– Stedet er glimrende og de badeturene vi har hatt til nu til dette nye stedet har vært en stor suksess, sier löytnant Höyden.

– Vannet holder konstant 28 grader både sommer og vinter med andre ord varme kilder. Selve kildene kalles El Sakhne, noe som betyr det varme vann. Rundt kildene ligger det fine parkanlegg og velpreparerte plener og en slapper virkelig av i slike omgivelser. Alle som en har bare kommet med lovord om badeturene.

– I tillegg er det restaurant der en kan få kjøpt forfriskninger og mat for en relativt billig penge. Dessuten kan vi låne forskjellige spill mellom dukkertene.

Det eneste ankepunktet mot NORBATTs nye badeplass er at avstanden fra Ebel es Saqi til Gan Hasheloshah er 18 mil tur retur mot tidligere 9 mil til Tiberias. Om dette sier löytnant Höyden:

– Vi kjører fra Saqi klokken 0730 og er tilbake klokken 1700. Selv om det er noe langt å kjøre får vi omlag 3 timer ved kildene og det er etter min mening tilstrekkelig. Det er forresten ikke uvanlig at lufttemperaturen ligger på vel 40 grader på stedet og da er tre timer nok. Det har erfaringene så langt vist. Sist men

Badeturene til varme kilder

Av og påtroppende I-off rekognoserer nytt sted for badeturene. – Vannet er herlig konstanterer lt. Höyden og lt. Johnsen er enig.

ikke minst er Gan Hasheloshah et populært feriested i Israel. Vi har ofte truffet på ferierende nordmenn på våre badeturer og det er kanskje også et positivt moment å ta med seg, avslutter I-offen, som på det varmeste anbefaler badeturene.

Sameradioen som ble Radio NORBATT

... og det var altså karene i Pi-tropen som ville hilse til sin troppsjef, så vær så artig, det er servert, Agnetha Franklin ligger klar på tallerkenen».

Jo, det er ikke til å ta feil av, Radio NORBATT er på lufta, i velkjent og helproff stil tråker Python-Per, bataljonens superdiscjockey, seg gjennom plate- og kassettbunkene. Python-Per, eller kp.ass, fenrik Per Hagås om en vil, har høstet sterk og fortjent ros for sin innsats i Radio NORBAT og skal ha mye av æren for at studioanlegget nå framstår som et velutstyrt og meget smakfullt innredet sådant, et verdoverslag over utstyret gir ca. 14000 kr. Så inneholder da også studio 3 kassettpillere, 2 platespillere, 1 mixer/tonerfarver, 15 w sender, mikrofon og monitorkassettpiller.

Op musikkdekningen burde kunne være bred med 150 lp-plater og 400 kassetter, men det kreves jo en del når det skal

spilles ca. 160 melodier i døgnet.

– Likevel enkelte klager over at plateutvalget er for dårlig, det blir for mye hard pop?

– Klagen har jo også nådd frem hit, men det er vel rimelig at popen er sterkt representert når det er såvidt mange yngre men-

nesker i NORBATT. I sekseren var det forøvrig en lang periode med klassisk musikk som fast programpost hver søndag. → 15

– Er det ikke mulig å få til en bedre balanse mellom musikkprogrammene og andre poster?

– Vel, vi har jo de faste nyhetssendingene kl. 1800 og 2200, hvor vi bl. annet bringer sistnytt fra Norge slik de presen-

teres av Rogaland radio. En annen sak er det jo at den interne nyhetstjenesten kunne vært effektivisert ved at en tok i bruk Radio NORBATT i større utstrekning. Kanskje pressetjenesten kunne bidra med noe her, vi har en bærbar kasse spiller som gjør

det mulig å lage reportasjer.

Dessuten er det fullt mulig for slekt og venner hjemme å sende hilsener til Knut og Ola gjennom stasjonen her, det er bare å adressere konvolutten Radio NORBATT, pluss det vanlige tillegget, så skal det kunne gå bra.

Ja, så mener altså Python-Per som snur seg for å hviske videre i eteren gjennom et anlegg som opprinnelig har gjort tjeneste som Sameradio, men takket være Televerkets velvilje når når soldater i nesten hele UNFIL ao på FM-båndet 98mhz.

**En
uvanlig
kombinasjon:**

KOMPANISJEF OG KUNSTMALER

Major Oswald Westli, sjef i Kp B, har en lang og interessant militær karriere bak seg. Han var blant annet med da de første norske FN-styrkene ble satt inn i Midt-Osten for 25 år siden. Da var han troppsjef for en av de norske avdelingene som brukte tre måneder på å krysse glovarme Sinaiørkenen til fots. En knallhard oppgave sammenlignet med dagens FN-tjeneste i Sør-Libanon. Dessuten er han en av de fire norske offiserer som har gjennomført et åtte måneders Ranger-kurs i USA – den samme utdannelsen som den berømte Green Berets-avdelingen går gjennom – en militær utdanne-

lse som blant annet omfatter en knallhard fallskjermutdanning og lange opphold i sumpene. Men hovedgrunnen til at Blue Beret ble interessert i den fargerike kompanisjefen er at han også sysler med kunstmaling – en sjelden kombinasjon for en yrkesoffiser.

Og Westli er ingen hvem som helst i kunstmaler-sammenheng. Han er formann i den lokale kunstforening på hjemstedet Kongsberg og har blant annet hatt separatutstillinger i forbindelse med Ransfjordfestivalen og på Vest-Jylland i Danmark. Dessuten har han grunnnet offiserjobben vært nødt til å si nei til flere utstillings-tilbud.

– Interessen for kunst og maling har nok vært tilstede hele tiden, men etter hvert som en er blitt eldre og gjennomlevet en masse har dragingen mot malingen

blitt stadig sterkere. Mange ganger sliter det hardt i kroppen. Tanken om å bli kunstner på heltid har striftet meg flere enn en gang, men så langt har jeg klart å kombinere det med offisersyrket, sier Westli.

Og Westli beklager på ingen måte at hans hovedkvarter her nede ligger i Rachaiya. En kan nærmest se det glöder i øynene hans når han beskriver de kunstneriske inntrykkene fra den sterkt ødelagte landsbyen.

– Når månen står over de snedekte Hermonfjellene og forsterker de gapende hullene i ruinene i Rachaiya opplever jeg en nærmest trolsk stemning som gir en kunstmaler sterke inspirasjoner. Da tar jeg meg ofte en rusletur rundt i byen for å suge til meg mest mulig. Det jeg da opplever kan nesten ikke beskrives. Det må oppleves, sier Westli.

Kunstneren Westli beklager at han ikke får viet sin kjaere hobby nok tid her nede i Sør-Libanon. Det er kompanisjefen Westli som er sjefen og som tar avgjørelsene, og da må kunstmaleren Westli lystre ordre.

– Men jeg har da likevel fått tid til å gjøre litt med min kjaere hobby og mere skal det bli. Blant annet skal jeg gjøre en rekke skisser og tegninger som jeg kan jobbe videre med når jeg kommer hjem til Norge. Dessuten har jeg sporet opp et kunstsenter i Israel som jeg skal besøke med det aller første dersom sjansen byr seg, sier majoren, som ble 50 år den 14. mai – en begivenhet som ble behørig markert i kompaniet.

Major Westli har videre opplevd en episode som har merket han for livet. I 1968 var han med på en alvorlig helikopterulykke i Norge. En mistet livet, mens Westli fikk meget omfattende skader. Stort sett samtlige bein i kroppens venstre side ble ødelagt og det resulterte i 12 store operasjoner på Rikshospitalet. Dessuten fikk han store brannskader. Mange har karakterisert det som nærmest som et under at han overlevde. Selv er han ikke i tvil om at det han lærte og opplevde under det knallharde Rangers-kurset i USA var hovedgrunnen til at han idag merker lite til de store skadene.

Som kompanisjef har major Westli nok å stå i med. Han er på jobb nærmest 24 timer i døgnet. – Det som er spesielt med kompanisjefjobben er at en hele tiden må ta avgjørelser. De problemene som blir forelagt meg kan ikke vurderes og utsettes til i morgen. En må si ja eller nei, men jeg beklager meg ikke. Libanon er et meget vakkert land, tjenesten er givende og Rachaiya gir meg en masse kunstneriske inspirasjoner og opplevelser. Hva mere kan en forlange av livet, sier den fargerike kompanisjefen.

Den kunstmålende kompanisjefen i sving med penselen på taket av Kp-KO i Rachaiya.

Vi har alle konstanterert at vei-standarden i NORBATT AO er heller dårlig, men nu har det skjedd en viss bedring. I alle fall hos Kp B i Rachaiya el Foukhar. I siste halvdel av april la pi-troppen i samarbeid med kompaniet flere tonn asfalt som bedret vei-standarden i den lille byen betraktelig. - Veiene i Rachaiya var under enhver kritikk og derfor ble om-lag hele NORBATTs asfaltkvote benyttet her, sier ingeniöroffisere-n, major Olsen til Blue Beret.

NORBATT fikk denne gangen tildelt 62 tonn asfalt, men dette skal deles med Ghanbatt North. Da dette ble skrevet var fordelingsnökkelen ikke klar, men det aller meste skal benyttes i NORBATT AO.

- Det hadde selvsagt vært ønskelig med langt mere asfalt. Hadde vi fått 6-700 tonn kunne vi ha rustet opp veienevårt i AO betraktelig, men nu må vi nöye oss med tiendedelen. Derfor fant vi det mest hensiktsmessig å konsentrere asfaltleggingen om Rachaiya-området i stedet for en klatt her og en klatt der. At valget falt på Kp B og Rachaiya var naturlig. Der var veiene under enhver kritikk og de klart dår-igste, i vårt område sier Olsen, som legger til at han håper det blir asfalt nok til å legge litt foran spisemessen i Saqi og dermed begrense støvplagen.

- Det er ikke bare vi i Kp B i Rachaiya som er glad over at veiene i landsbyen nu blir utbedret, konstanterer kompanisje-ien, major Westli.

- Jubelen var stor blant sivilbe-folkningen da de ble klar over at det det skulle komme ny asfalt på veiene i byen. Sivilbefolkningen har hjulpet til med forarbeidene og arbeidslysten og oppslutning-en har det ikke vært noe å si på. Alle ville ta et tak og vi måtte faktisk dele inn i puljer fordi vi ikke hadde nok verktøy til alle. Rachaiya el Foukhar er vel den andsbyen i NORBATT AO som fikk hardest medfart under krig-en her i 78 og den asfaltlegging-en som nu er utfört er det første større anleggsarbeidet som er utfört i den sterkt ödelagte byen. Det satte de sivile tydeligvis pris på, konstanterer Westli.

Ä legge asfalt i sommervarmen i Sör-Libanon er forövrig et meget hardt arbeide. Asfalten er kjøpt inn fra Israel og hadde en

Asfalten skapte glede i Rachaiya

temperatur på 160 C da den ble lastet opp på lastebilene i Qiryat Shemona. Ved ankomst Rachaiya el Foukhar hadde riktig-nok temperaturen sunket endel, men det gikk ikke mange minuttene för svetten silte av både soldater og sivile som deltok i arbeidene. Det koster krefter å arbeide med asfalt som er langt over 100 C når sola steiker og lufttemperaturen er over 30. Men disse forholdene så ikke ut til å dempe arbeidslysten. Smil, glede og et höyt oppdrevet tempo preget asfaltgjengen i Rachaiya disse aprildagene.

Valsen er kanskje i letteste laget, men resultatet ble likevel meget bra.

Sivilbefolkningen var meget ivrige etter ä få være med på asfaltarbeidet i Rachaiya.

NORBATTS SUPER- VETERANER

I Norge har vi som kjent et vernepliktig forsvar, men nu er det like før firkløveret Fred-Inge Jensen, Hammerfest, Age Gylterud, Kongsvinger, Björn Olsen, Askim og Hans Hamre Svendsen fra Kjeldebotn i Nordland kan bekle seg med tittelen profesjonelle soldater. Disse fire har nemlig vært i de norske FN-styrkene i Sør-Libanon i to av de tre årene UNIFIL har eksistert og nu er de i full gang med en ny kontraktperiode på nye seks måneder. Og to av karene har ikke tenkt å gi seg med dette. Vi søker rekap og håper på å komme med når NORBATT VIII snart skal settes opp, sier Gylterud og Olsen bestemt.

Og hva er så grunnen til at disse fire har vært UNIFIL-soldater i vel to år? Svaret brukte vi ikke lang tid på å finne, nemlig trivsel. – Vi liker jobbene våre. En må nemlig trives for å holde ut i en slik jobb så lenge og så langt borte fra hjemlandet.

To av karene er sjåførere. Jensen er NORBATTs postsjåfør og på farten sent og tidlig. I løpet av en uke tilbringer han halve tiden i Beirut. Etter hvert har han blitt meget godt kjent i Libanons hovedstad. Og det har kommet godt med ved flere anledninger. Blant annet under de siste urolighetene da de mest benyttede veiene ofte var stengt for vanlig trafikk. Men Jensen fant frem og NORBATT fikk sin post som vanlig.

For en som er i Beirut for første gang virker trafikken umulig og kaotisk, men i følge Jensen blir en vant med dette etter hvert. – Jeg vil påstå at det er system i Beirut-trafikken, men det er klart at en må kjøre på de de premisene som gjelder her nede. Det meste av det en praktiserer hjemme må en bare glemme, sier Jensen, som kjører omlag 1000 kilometer i uka.

Og ingen av disse fire super-veteranene vil innrømme at de lengter tilbake til Mor-Norge. Bare den siste uka før de skal hjem på permisjon melder hjemlengselen seg. Langpermisjonen blir som regel tatt i Norge. Bortsett fra Hamre Svendsen er det tilfellet også denne gangen. – NORBATT VII blir min siste kontingent. Derfor tar jeg permisjonen i Israel og gjør meg ferdig med Mist-Osten for godt, sier han.

I løpet av tjenestetiden i Sør-Libanon har disse fire hatt forskjellige jobber og vært stasjonert på flere steder. Både de to sjåførene

og Hamre Svendsen holder idag til på steder hvor det er stor norsk aktivitet og hvor det sivile innslaget er betydelig. Men det er ikke tilfelle med Gylterud. Han er nestlagfører på en observasjonspost ute i det norske ansvarsområdet og der kan det bli temmelig ensomt i lengden. Åtte mann ligger nemlig stasjonert på denne posten og det blir ikke store tomlepplassen på hver i den lille prefab-brakka.

– I løpet av min tid her nede har jeg hatt kvarter i flere av landsbyene, men på grunn av sivilbefolkningen kan det ofte være vanskelig å gjennomføre oppdraget skikkelig. Dersom vi ute på OP-en oppdager en eller annen, vet vi med sikkerhet at vedkomme erder ulovlig og vi handler deretter.

Og det er ikke så sjelden at PLO forsøker å omgå 5-17 B, der Gylterud er stasjonert. Natta før vi samlet NORBATTs super-veteraner hadde Gylterud og hans kamerater vært oppe hele natta. Det var utslag på personellradaren. Lys ble skutt opp og området

skikkelig undersøkt, men ingen ble tatt.

Og selv om veteranene trives godt her nede i Sør-Libanon er det enkelte ting de ikke er tilfreds med. Blant annet får de ikke godkjent FN-tjenesten i Sør-Libanon som rep-øvelser. – Bare den korte opplæringstiden på Sør-Gardermoen godkjennes som rep og vi som står flere perioder på rad reiser ikke hjem mellom hver periode. Når vi nu oppsummerer lærte vi lite eller ingenting på Sør-Gardermoen. Det er her nede i Sør-Libanon vi har lært hva militærlivet er og hva det står for, men det blir ikke sidestilt med en norsk rep-øvelse. Forstå det den som kan, sier de.

Hva annet har de så lært i løpet av de to årene de har vært i urolige Midt-Osten? En masse hvorav mye ikke er mulig å definere. Björn Olsen kan blant annet snakke brukbart arabisk, men er ennå ikke helt utlaert. – Men det skal nok gå betydelig bedre når jeg får ytterligere et par-tre kontingenter på meg, sier han spøkefullt.

NORBATTs super-veteraner. Fra venstre Björn Olsen, Hans Hamre Svendsen, Fred-Inge Jensen og Age Gylterud.

OM A FEIE

FOR EGEN

DOR

Lt. L. Reiermark reserveoffiser, – egentlig ansatt i Politio- og Lensmannsetaten (sist Lensmannsbeijent i Baerum). har gjort tjeneste ved Infanteriet, som Ungdomskonsulent i HV på Distriksplan, har vaert Sikkerhets-offiser (ASO) i sentral stab, og har utenlandstjeneste i bl. a. Gaza UNEF, Biafra/Nigeria, og Jordan, og har gjort tjeneste i UNIFIL siden starten i april-78 (Kont I, forbindelsesoffiser til Kont II under oppsetningsperioden i Norge, og Adjutant/ P-off og ASO ved Feltpost 105 i Kont III og IV.) Etter hjemkomst til Norge i april 1980, i tjeneste ved FN kontoret/FDI 4/IR 4 med arbeidsområde saksbehandling/personellutvelgelse menig personell til FN-styrkene i Libanon.

Av spesialutdannelse har han bl.a. Forsvarets Skole i Etterretnings- og Sikkerhetstjeneste (ASO-kurs) og Spialkurs for Rekrutteringsoffiserer i Haeren fra KS.

BLUE BERET leses med stor interesse, også her i huset, – og spesielt har man merket seg de artikler som maner til «edruilighet», også for journalister og pressetalsmenn enten det er her hjemme eller på reportasjereise i SYD-LIBANON.

De synspunkter som her forfektet stöttes fullt ut, men förer da også til at man også kanskje er ekstra vare for tilsvarende utskielser fra BLUE BERET.

For å konkretisere, – i siste nummer (nr 2/81) er det flere artikler som ikke bör stå uimotsagt, da de opplysninger man bygger på er direkte feilaktige, – og burde ha vaert kjent for avisen for uttalelsene kom på trykk.

Dette har intet med sensur og kontroll å gjøre, men kan kanskje være et nyttig korrektiv til de opplysninger man bringer til torvs, – og som de aller fleste kjøper ut fra de gode erfaringer man har med de informasjoner som avisen har hatt. God og dårlig tjeneste henger etter min mening nöye sammen med god-og dårlig, event. mindre god informasjon. Derfor er det viktig at den informasjon som bringes ut til soldatene og til pårørende hjemme er riktig og up-to-date.

Först gjelder det «Lederen», side 2 – LEGIONAERTYPEN –. Saken er at avisen **ikke** er annet enn Den norske Kontingents- og spesielt NORBATTs talerör, – og det virker da nær sagt underlig at avisen gjør seg til talsmann for en oppfatning som meg bekjent ikke deles av Bataljonsjef og NORCO, – og som ikke er kjent her i Norge. Det vises konkret til oppfordringen om «at ansvarlige instanser hjemme etterhvert bör begynne å kikke nærmere på rekrutteringen til styrken». Kritikkk er bra, – og den både bör og skal gis, – men surmaget kritikkk uten anvisninger på alternative lösnin-ger, har aldri, – og vil heller ikke i fremtiden, gi annet enn negative utslag. När den dertil serveres på lederplass i en avis som BLUE BERET så män man tro at det ligger andre hensikter bak en slik artikkel enn det rent nyhetsmes-sige.

Jeg skal igjen få lov til å konkretisere, – og tar fatt i hva avisen kaller «politiske ekstremister». Det må være klart for alle, – også BLUE BERET at det **ikke** er politisk overvåking i Norge idag. Det kan idag den 9. april være grunn til å stoppe opp å minnes at vi her i Norge for ikke så veldig lenge siden var opptatt av en

kamp som bl.a.dreiet seg om hva slags Norge vil ville ha i det som ble min generasjons fremtid.

Hvis vi fortsatt önsker renslige forhold både her hjemme og i våre FN-styrker i Libanon, er det min personlige mening at tanken fortsatt må være tollfri. Bare den som i handling, skrift og tale gir uttrykk for en ekstrem politisk mening, dvs. i praksis bryter nöy-taliticsprinsippet som er det avgjörende grunnlag både for nasjonens og den enkeltes deltakelse i FN-tjeneste bör utesluttes, – og slik reglene i dag er lagt opp, vil da vedkommende selv ved sin handling sette seg selv utenfor. Fortsatt vil det da være slik at personell med ulike politiske holdninger ikke äre vil ha adgang til styrken, men sogar vil være önsket i våre FN-styrker, men i hvilken grad et politisk bevisst menneske da skal utelukkes, er fortsatt avhengig av vedkommendes egne handlinger, ikke meninger. Jeg har således ingen prinsipielle betenknin-ger med å ha med såvel AKP (M-L) eller Norsk Front, hvis personellet i FN sammenheng opptre nöytralt og iht avgitt egener-klaering om rettigheter/plikter sett i FN-sammenheng.

Jeg går ut fra at BLUE BERET ikke er uenig i dette

FDI4/IR 4 ved sjefen, oberst Hald, har uttalt til norsk presse at han personlig finner de utvelges-prosedyrer man idag har som fullt ut tilfredstillende og betryggende, men dermed er det ikke sagt at tingene ikke kan gjøre bedre. Dette er et spørsmål om prioritering og kapasitet, men

först og fremst om hvilke retningslinjer og ordre som overordnet myndighet til enhver tid gir.

Dernest må jeg få lov til å ta fatt i hva avisen kaller «andre uheldige sider ved rekrutteringspolitikken, – det er for mange såkalte rekapitulanter. Eksempler finnes på at folk har vaert her (i Libanon) i både tre og fire kontingenter, om enn ikke sammenhengdne», skriver avisen, og slår seg derved selv på munnen, idet man ikke klart synes å skille mellom rekapitulanter og såkalte «gjengangere».

Det er for det förste riktig at det finnes personell med flere kontingenter bak seg i Libanon, men dette er stort sett da gjengangere, dvs. personell som etter en 6 eller 12 mnds periode, igjen trer inn i tjenesten, og det er intet forbud mot det, heller ikke har dette forhold noen praktisk betydning i rekap-sammenheng. Rekap, dvs: ny 6 mnds kontrakt på toppen av den förste 6 mnds kontrakten, gis i reglen kun en (1) gang, dvs. at personellet **ikke** gis anledning til å stå mer enn maksimalt 12 mnds tjeneste i Libanon. Som det vil være kjent fra andre sammenhenger, er dette klart en rekrutteringsfrem-mende faktor, idet de faktiske skattelettelser ved mer enn 1 års sammenhengende tjeneste i utlandet også er en faktor de fleste regner med, men som ikke i alle tilfeller kan imötekommes, bl.a. ut fra beredskap messige vurderinger, dette sett i relasjon til de ekstra 14 dagers rekap-permisjon som fölger i kontrakts form. Dette er slik forholdene er

idag. Om dette skal endres er et åpent spørsmål, som bl.a. forsøkes belyst ved de inspeksjoner norske myndigheter jevnlig foretar i Libanon blant personell og avdelinger.

Kontingen VII har idag en gjennomsnittlig rekapprosent på 22%, som faktisk er det tall man på norsk hold i Libanon ønsket seg ved siste inspeksjon.

For å ta en spesiell avdeling, nemlig VERKSTEDKOMPANIET, – så har denne avdelingen i kont VII ca 1/2 parten så mange rekaper som i kont VI, noe som ifølge avtroppende kompanisjef er «meget gunstig». At antallet gjengangere er øket både i VTKP og i NORBATT gjør at man kommer opp i hele 30. 4% personell med tidligere FN-tjeneste, – hvilket skulle borge for at avdelingene nå mer enn for har en kjerne av personell med tjenestebakgrunn og erfaring som gjør avdelingene ytterligere i stand til å utføre sine oppdrag, **uten** at det går ut over den beredskapsmessige side (Ref. 22% rekap i relasjon til UNIFILs bestemmelser om prosentvis andel styrke i stadig beredskap).

At man derved får en bedre tjeneste i det daglige, samt en mer fornuftig avvikling av de såkalte «rekap-permisjoner» er faktorer som de fleste synes å sette pris på. At mange søkere derved ikke får oppfylt sitt ønske om «rekap», synes ikke å være til hinder for rekrutteringen i Norge, idet mange tidligere FN-soldater kommer tilbake som «gjengangere» etter en eller flere kontingenter hjemme. Dette er en sunn utvikling slik jeg ser det, – og det ville være direkte injurrerende å antyde at legetjenesten ved kontroll av uttatt personell for avreise, er så dårlig at personell som **ikke** egner seg bevisst blir sendt ned som supplerer, les «fyllmasse». Dette er ikke tilfellet. Statistisk er ikke tre år lang tid, men i perioden 1978/81 er det **ikke** bevist at personell med lang tjenestetid i Libanon, er mindre egnet i den daglige tjeneste enn personells med kortere tid i UNIFIL.

Derimot er det bevist, at personell som er gitt rekap **ikke** bestandig holder å stå ut neste periode. Bl.a. derfor har Norge UNIFIL-rekord i hjemsendelser, hvilket er relativt lett for oss med ukelig Hercules-rute fra Libanon, men tilsvarende vanskelig for andre nasjonale kontingenter

Ola Soldat er en god politisoldat

som ikke i den grad som Norge har en slik mulighet.

At man således til enhver tid er beredt til å luke ut de elementer som ikke egner seg, tør være en rimelig garanti for at det personell som til enhver tid er i Libanon holder mål. Personlig har jeg tjenestegjort lang tid også i Libanon, og min personlig mening er at den vanlige norske soldat slik vi møter han, også i Libanon, tåler å sammenlignes med soldater fra andre land som det er naturlig å sammenligne oss med. Jeg vil sogar hevde at OLA SOLDAT er en bedre soldat sett i relasjon til de politimessige oppgaver man skal løse i Libanon, og at han trolig er slik ikke bare ut fra tjenestebakgrunn i Norge, men også i Libanon. Loven om arv og miljø gjelder også i norske avdelinger i Libanon som i f.eks. BRIG N, og den yrkesmessige stolthet som preger «gjengangeren» er etter

min menig en faktor av stor betydning, ikke minst her i Norge hvor man som norm baserer seg på en vernepliktshaer og hvor innslaget av yrkessoldater (legionærer) er lite.

Jeg tror ikke at OLA SOLDAT har noe å skamme seg over som yrkessoldat. Legionærtypen er ikke bare negativmer inneholder etter min mening fortsatt en del meget positive begreper og holdninger. For yrkesbefal bør det være av interesse å ha et slikt innslag i sine avdelinger, delvis til selvstudium og selvkritikk, men også av meget stor og uvurderlig betydning når bestemte oppdrag skal løses.

For det personell som til daglig sysler med uttak (soknader/vurderinger og oppsett) av menige mannskaper i en internasjonal sammenheng dvs. FN-tjeneste, og for medisinsk personell, –

vinnes daglig nyttige erfaringer i omgang med nettopp dette personellet.

For spesielt interesserte henvises til den nylig utgitte legerapport fra og om tjenesten i UNIFIL basert på 1978/80, dvs. den periode da Norge også hadde ansvaret for MEDCOY/UNIFIL.

Det er derfor ikke riktig når det hevdes at det ikke i tilstrekkelig grad tas hensyn til eventuelle langvirkninger som følge av tjenesten i UNIFIL over ekstremt lange perioder. Man har konkrete eksempler på at nettopp legetjenesten har grepet inn som en regulerende faktor til beste både for soldaten og avdelingen i tilfeller hvor slik inngripen ikke bare har vært ønskelig, men også nødvendig. En annen ting er at dette sikkert også kan gjøres bedre,

men en av de ting man da gjerne ønsker seg er nettopp en egenerklæring fra soldaten selv, en såkalt statusrapport/sjølvmelding om egen helse ved dimisjon. Man har eksempler på at en direkte ordre om at slik melding skal gis, har vært sabotert av såvel befal som mannskaper, – og det er da givet at utgangsverdien ikke nødvendigvis behøver å stemme med inngangsverdien, dvs. INPUT og OUTPUT stemmer ikke, og hjemmlige myndigheter vet stort sett ikke mer enn hva man blir fortalt. Så er man da tilbake til min noe uærbødige påstand om at god/dårlig tjeneste har noe med god/dårlig informasjon, – og hvis f.eks. BLUE BERET kunne hjelpe med det, så ville faktisk rette myndigheter i Norge være godt hjulpet i sitt videre arbeid.

Et ord til slutt om «EN LITT SPESIELL NORDMANN» side 11, hvor forholdet er at **alle** kjøretøyrep/mek som var **meget godt** anbefalt fra Verkstedkompaniet i virkeligheten fikk rekap, – og ikke som anført at de «fleste andre» ikke fikk. De dyktigste fikk rekap innen den ramme som er pålagt avdelinger (20% rekap), alt sett i relasjon til ønsker og tjenestestilling.

Vår landsmann DODOU CEESAY er altså **ikke** hjemme i Norge, men tvert i mot fortsatt i Tibnin iht eget ønske og anbefaling, – og dette var velkjent da BLUE BERET NR 2/81 gikk i trykken.

Så kan man si, hvorfor gidder jeg å skrive noe om dette? Åja, vil vel noen si, – vi kjenner han. La gå med det, – men å ta vare på sine menn betyr ikke bare å kontrollere at de daglige oppdrag blir fulgt opp, men også å **følge opp** den enkelte så langt det lar seg gjøre, ikke bare i hverdagen og ikke bare på armelengdes avstand, men også på distansen NORGE/LIBANON/NORGE hvis dette skulle være nødvendig. I dette tilfellet synes jeg altså det.

Helt på tampen, jeg synes ikke at BLUE BERET er noen dårlig avis. Tvert i mot, jeg synes den er bedre nå enn før, nettopp derfor synes jeg det er bryet verd å ofre den nødvendige tid det har tatt å sette disse linjer på papirer.

Om legetjenesten er det å si at det er helt umulig å følge opp hver enkelt mann etter dimisjon,

men hver eneste mann som i sitt avsluttende intervju med legen, tilkjenne gir at han faktisk har problemer, han følges opp med henvisninger til spesialist, og det vidre ansvaret ligger da på norske helsemyndigheter generelt. Økonomisk er soldaten dekket, først via direkte lønn, dernest i en egen kombinasjon lønn/sykelønn, før endelig ansvar overtas av trykkesystemet som vi kjenner det i velferds-Norge.

Enhver som mener at eventuelle senere langvirkninger/senvirkninger kan føres tilbake på tjenesten i Libanon, vil bestendig ha muligheter for å føre sin sak frem underhenvisning til den sjølvmelding den enkelte selv

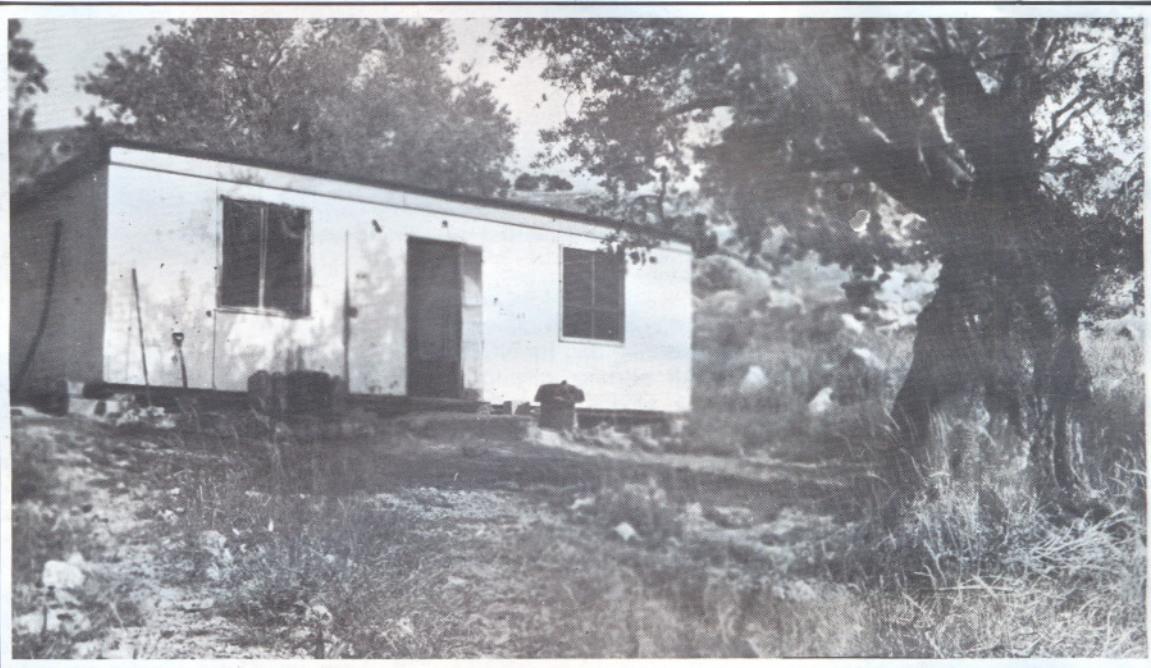
gir ved dimisjon, men igjen er det den enkelte som må ta et initiativ.

Hvis BLUE BERET fortsatt holder fast ved sin påstand om at den enkelte «i altfor liten grad følges opp etter at han er dimittert», så kunne det være av interesse å høre hvordan man eventuelt kunne tenke seg å løse problemet, – hvis det da i det hele tatt er et problem.

Fra kompentent legehånd hevdet det at man idag gjør hva man med rimelighet kan forvente at man skal gjøre, men når det gjelder eventuelle senskader så er for det første selve tidsfaktoren på 6 mnd i LIBANON

event. lenger en relativt **liten** periode i en ung manns liv, – og selve tjenesteperioden såpass fersk at mulighetene for alt nå å kunne påvise konkrete tilfeller, i alle fall synes å være liten.

Man kunne selvfølgelig, som et rent forskingsprosjekt, – følge opp **alle** som har tjenestegjort i UNIFIL over la oss si en 20 års periode, men dette synes idag knapt nok mulig, og var vel heller ingen forutsetning for vårt LIBANON-Engasjement. I alle tilfeller må man være forberedt å vente på svaret, men muligheten er selvfølgelig der hvis noen ønsker å ta opp hansken.

Posisjonen 5-1 i Enklaven

**Nyhetstips
mottas med
TAKK**

Redaksjon:

**Kapt. Dagfinn Strand Lt. Harald Berg
Designing and printing Services
by Marc Markarian Beirut.**

NORBATT UNIFIL- mester i fotball

NORBATTs seirende lag. Bak fra ve-nstre: Tom Olsen, Linnerud, Eskeland, Høyden, Kvernberg, Olsen, Trandum og lagleder Lt Johnsen.
Foran fra venstre: Follstad, Brubakk, Ofstedal, Aasvestad, Stenvoll og Dyrredal.

LÖPSKARUS – ELLEN IGANG

Terrangløpskarusellen er kommet godt igang. Tilsammen skal det avvikles 10 løp i forskjellige løyper og alle som fullfører seks løp blir premiert etter plassifjersystemet.

Aage Braagsvedal (vildet) fra staben Kp A skaffet seg et godt utgangspunkt da han gikk til topps idet første løpet. Han var 11 sekunder foran neste-mann og vant dermed en klar seier. Gutta fra Kp A markerte seg forøvrig meget sterkt i dette løpet idet de tok de fire første plassene. Det deltok 25 løpere, men 1-off håper på økt oppslutning fremover.

I klassen 34-43 år vant kaptein Rud, mens 53 år gamle kaptein Rendalen vant klassen over 43 år. Hans tid ville gitt en god plassering i den yngste klassen og det er tydelig at Rendalen tar den fysiske treningen alvorlig.

Skjærtorsdag 1981 ble en meget stor idrettslig dag for NORBATT. Da gikk nemlig våre gutter til topps i UNIFIL-mesterskapet i fotball etter å ha slått Ghanbatt North i finalen. Etter ordinær tid sto det 2-2 og da ekstaromgangene ble resultatløse måtte det straffespark-konkurransen til for å kåre mesteren. Vi behersket nervene best og scoret to ganger, mens ghaneserne bare scoret en gang. Dermed ble det en meget fortjent seier til NORBATT. Det er forøvrig første gangen at NORBATT vinner UNIFIL-mesterskapet i fotball. La oss håpe at det ikke blir det siste.

Hele det norske laget kjempet godt og innbitt for seieren, men det var en spiller som utmerket seg spesielt, nemlig keeper Ofstedal. Han var høyt og lavt og leverte en virkelig praktkamp. Han reddet forøvrig tre av ghanesernes straffespark og satte selv

en straffe koktant i nettet. Det var derfor helt fortjent at Ofstedal ble hyllet av lagkameratene da seieren var sikret.

Kampen begynte svært godt for NORBATT og før første omgang var halvspilt så det ut til at det gikk mot en lett seier. Etter bare fire minutter scoret NORBATT på straffespark ved Tom Olsen og bare få minutter senere la Eskeland på til 2-0. Ghaneserne kom imidlertid tilbake og reduserte til 1-2 for pause.

I andre omgang var ghaneserne flere ganger farlig frempå, men Ofstedal tok det som kom. Et minutt på overtid måtte han imidlertid kapitulere og dermed sto det 2-2. Ekstraomgangene ga ingen scoringer og dermed måtte det straffespark til for å få en vinner. Under straffesparkkonkurransen viste Ofstedal igjen sin klasse og reddet hele 3 av Ghan-

batts straffespark. En gikk utenom og dermed klarte ghaneserne bare en scoring på fem straffespark. For NORBATT scoret som nevnt Ofstedal og kaptein Kvernberg og dermed bröt jubelen løs. Oberst Heggstad, ivrig fotballtilhenger, hadde tatt turen ned til Tibnine sammen med laget, og han var selvsagt strålende fornøyd med seieren og innsatsen.

Premiene og seierstrofeet ble delt ut av FC Callaghan, som kom til andre omgang i helikopter og overvar avslutningen av den spennende kampen. Han hadde nok selvsagt håpet å få dele ut trofeet til IRISHBATT, men de kom ikke engang til finalen. Ilerne var likevel representert idet dommertrioen kom fra IRISHBATT. Kampen ble forøvrig ypperlig ledet av en FIFA-dommer så her var ingenting overlatt til tilfeldighetene

Önskes leid

Hytte ved sjöen önskes leid i tidsrommet 22/6-5/7- 81.
Strekning Oslo-Fredrikstad eller Oslo-Kragerö.

Henvendelse: Lt Graná, sanitetstroppen

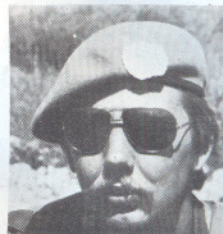
4

FIRE I
FARTEN

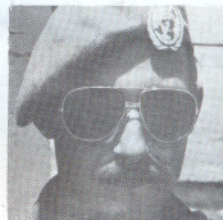
Liker du maten?

8585 Sundby, 1. tropp Kp A

– Den har ikke vært særlig bra i det siste, men vi er orientert om problemene med forsyningene. En blir fort lei av syltetøy og peanøttsmør.

8798 Lie, stab Kp B.

– Nei, maten er jeg ikke fornøyd med. Agurk og egg er stort sett det pålegget som tilbys, men forsyningsproblemerne er årsaken. Det bedrer seg nokke tter hvert.

8510 Egge, Pi-troppen

– Helt topp. Det kommer an på kokkene og vi i Pi har ingenting å klage på. Bra pålegg og gode middager.

8303 Eidem, Stabskompaniet

– Maten er bra etter forholdene. Jeg spiser det som serveres og er fornøyd. Det eneste kan være at det er litt lite mat enkelte ganger.

Grillparty på
PI-høyden

Hvem var først ute med en virkelig skikkelig ute – peis? PI-folket på festningen sin selsagt, et fristende velutformet anlegg med en grillpeis i superklassen ble innviet for en tid tilbake med behørig festivitas. Repräsentanter for kplledelsen selsagt og obersten sjøl tilstede. En av de eller første myke sommerkveldene ble den behørig innviet med tale av obersten og troppsjef Holm, snorklipping og taler var der også. Gedigen servering og stilfullt party. Vi gratulerer.

20 skarpe skudd
i posten

20 skarpe skudd i postpakke fra norsk FN-soldat i Sør-Libanon. Det høres temmelig utrolig ut, men dette ble oppdaget i begynnelsen av mars av tollvesenet i Drammen. Magasinet med de 20 skuddene passer ikke til noe norsk våpen og tilhører etter alt å dømme et russisk automatgevær. Tollvesenet i Drammen regner med at den norske FN-soldaten ville beholde magasinet og skuddene som et minne, men det

betyr ikke at handlingen kan forsvareres. Derfor er saken nu anmeldt til politiet og avsenderen kan regne med etterspill.

Ved gjentatte anledninger har ledelsen ved de norske FN-avdelingene i Sør-Libanon innskjerpet bestemmelsene for forsendelse av postpakker, men likevel er det enkelte som faller for fristelsen og tar sjansen. Blant annet er det funnet flere forsendelser fra Sør-

Libanon med 8-10 flasker brennvin. Flere tilfeller er anmeldt til politiet og dermed er det mye som tyder på at det tilslutt blir svært dyre flasker for avsenderne.

En må være klar over at tollvesenet er spesielt oppmerksom på pakkene fra oss her nede og sjansen for å bli tatt er stor. Hold deg derfor til bestemmelsene og ta en tur innom posthuset dersom du er i tvil.

VI MINNER OM:

Blue Beret kan sendes gratis hjem, sett navn og adresse på bladet, send det til postkontoret,

resten blir ordnet der. Fotokonkurransen i syvern, sort/hvitt bilder.

MATAUK PA 4-2 BRAVO